

วันภาวนาอุทิศแด่ผู้ล่วงลับ (พิธีบูชาขอบพระคุณที่สอง)

ข่าวดี มธ 25:31-46

³¹“เมื่อบุตรแห่งมนุษย์จะเสด็จมาในพระสิริรุ่งโรจน์พร้อมกับบรรดาทูตสวรรค์ทั้งหลาย พระองค์จะประทับเหนือพระบัลลังก์อันรุ่งโรจน์ ³²บรรดาประชาชาติจะมาชุมนุมกันเฉพาะพระพักตร์ พระองค์จะทรงแยกเขาออกเป็นสองพวก ดังคนเลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ ³³ให้แกะอยู่เบื้องขวา ส่วนแพะอยู่เบื้องซ้าย ³⁴แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสแก่ผู้ที่อยู่เบื้องขวาว่า ‘เชิญมาเถิด ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา เชิญมารับอาณาจักรเป็นมรดกที่เตรียมไว้ให้ท่านแล้วตั้งแต่สร้างโลก ³⁵ เพราะเรา เมื่อเราหิว ท่านให้เรากิน เรากระหาย ท่านให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ต้อนรับ ³⁶ เราไม่มีเสื้อผ้า ท่านก็ให้เสื้อผ้าแก่เรา เราเจ็บป่วย ท่านก็มาเยี่ยม เราอยู่ในคุก ท่านก็มาหา’ ³⁷บรรดาผู้ชอบธรรมจะทูลถามว่า ‘พระเจ้าข้า เมื่อไรเล่าข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นพระองค์ทรงหิว แล้วถวายพระกระยาหาร หรือทรงกระหาย แล้วถวายให้ทรงดื่ม ³⁸ เมื่อใดเล่าข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า แล้วต้อนรับ หรือทรงไม่มีเสื้อผ้า แล้วถวายให้ ³⁹ เมื่อใดเล่าข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นพระองค์ประจวบหรือทรงอยู่ในคุก แล้วไปเยี่ยม’ ⁴⁰พระมหากษัตริย์จะตรัสตอบว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา’ ⁴¹“แล้วพระองค์จะตรัสกับพวกที่อยู่เบื้องซ้ายว่า ‘ท่านทั้งหลายที่ถูกสาปแช่ง จงไปให้พ้น ลงไปในไฟนรกที่ได้เตรียมไว้ให้ปีศาจและพรรคพวกของมัน ⁴² เพราะเรา เมื่อเราหิว ท่านไม่ให้อะไรเรากิน เรากระหาย ท่านไม่ให้อะไรเราดื่ม ⁴³ เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ไม่ต้อนรับ เราไม่มีเสื้อผ้า ท่านก็ไม่ให้เสื้อผ้า เราเจ็บป่วยและอยู่ในคุก ท่านก็ไม่มาเยี่ยม’ ⁴⁴พวกนั้นจะทูลถามว่า ‘พระเจ้าข้า เมื่อไรเล่าที่ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นพระองค์ทรงหิว ทรงกระหาย ทรงเป็นแขกแปลกหน้า หรือไม่มีเสื้อผ้าเจ็บป่วย หรืออยู่ในคุก และไม่ได้ช่วยเหลือ’ ⁴⁵พระองค์จะตรัสตอบว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านไม่ได้ทำสิ่งใดต่อผู้ต่ำต้อยของเราคนหนึ่งท่านก็ไม่ได้ทำสิ่งนั้นต่อเรา’ ⁴⁶แล้วพวกนี้ก็จะไปปรับโทษนรก ส่วนผู้ชอบธรรมจะไปปรับชีวิตนรก”

*****

แม้จะยอมรับกันว่าพระวรสารตอนนี้เป็นอุปมาเรื่องหนึ่ง แต่องค์ประกอบที่ทำให้เป็นอุปมากลับมีเพียง 2 ข้อซึ่งกล่าวถึงการแยกแกะออกจากแพะ นั่นคือ “บรรดาประชาชาติจะมาชุมนุมกันเฉพาะพระพักตร์ พระองค์จะทรงแยกเขาออกเป็นสองพวกดังคนเลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ ให้แกะอยู่เบื้องขวา ส่วนแพะอยู่เบื้องซ้าย” (มธ 25:32-33)

นอกจาก 2 ข้อนี้แล้ว ที่เหลือก็คือ “คำทำนายถึงอนาคต” ดังจะเห็นได้จากคำ “บุตรแห่งมนุษย์”, “พระสิริรุ่งโรจน์”, “ทูตสวรรค์”, “พระบัลลังก์” และ “การพิพากษา” ซึ่งล้วนแล้วแต่นำมาจากคำทำนายของประกาศกดาเนียลทั้งสิ้น

ประกาศกดาเนียลทำนายไว้ว่า “ขณะที่ข้าพเจ้ามองดู ข้าพเจ้าเห็นบัลลังก์ต่าง ๆ จัดตั้งไว้แล้ว และองค์ผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ประทับที่บัลลังก์ของพระองค์... การพิพากษาคดีเริ่มขึ้น หนังสือเล่มต่าง ๆ ถูกเปิดออก.... ข้าพเจ้าเห็นผู้หนึ่งเหมือนบุตรแห่งมนุษย์เสด็จมาพร้อมด้วยหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์ พระองค์เสด็จเข้าไปใกล้และเข้าเฝ้าองค์ผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ พระองค์ได้รับสิทธิอำนาจ พระสิริรุ่งโรจน์ และอำนาจปกครองสูงสุด ชาวโลกทุกชาติทุกภาษานมัสการพระองค์ ราชอาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล ราชอาณาจักรที่จะไม่มีวันสิ้นสุดและพระราชอาณาจักรของพระองค์จะไม่มีวันถูกทำลาย” (ดเนล 7:9-14)

นี่คือคำทำนายถึง “ความเป็นกษัตริย์ พระราชอำนาจ และพระราชอาณาจักร” อันดำรงอยู่ตลอดกาลของพระเมสสิยาห์

อีกคำทำนายหนึ่งเป็นของประกาศกโยเอลซึ่งกล่าวถึงการพิพากษาบรรดาประชาชาติว่า “เราจะรวบรวมประชาชาติทั้งปวง พาเขาลงมายังหุบเขาเยโฮซาฟัท ที่นั่นเราจะเริ่มพิพากษาพวกเขา” (ยอล 3:2 - “เยโฮซาฟัท” แปลว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพิพากษา”)

ในอุปมาเรื่องการพิพากษาคั้งสุดท้ายก็พูดทำนองเดียวกันว่า “บรรดาประชาชาติจะมาชุมนุมกันเฉพาะพระพักตร์ พระองค์จะทรงแยกเขาออกเป็นสองพวกตั้งคนเลี้ยงแกะแยกแยะออกจากแพะ ให้แกะอยู่เบื้องขวา ส่วนแพะอยู่เบื้องซ้าย” (มธ 25:32-33)

ต่างกันแต่เพียงผู้พิพากษาตามคำทำนายของโยเอลคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ส่วนในอุปมาเรื่องนี้ ผู้พิพากษาคือพระเยซูเจ้าเอง !

ในเมื่อสักวันหนึ่ง บรรดาประชาชาติซึ่งรวมถึงเราแต่ละคน จะต้องถูกพิพากษาโดยพระเยซูเจ้า เราจึงควรเรียนรู้จากอุปมาเรื่องนี้ว่า “**พระองค์ทรงใช้เกณฑ์อะไรในการตัดสิน ?**”

จากพระดำรัสของพระมหากษัตริย์ที่ตรัสตอบบรรดาผู้ชอบธรรมว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา” (มธ 25:40) และที่ตรัสตอบบรรดาผู้ถูกสาปแช่งว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านไม่ได้ทำสิ่งใดต่อผู้ต่ำต้อยของเราคนหนึ่ง ท่านก็ไม่ได้ทำสิ่งนั้นต่อเรา” (มธ 25:45)

เราจึงได้ข้อสรุปว่า พระเยซูเจ้าจะทรงพิพากษาคัดสินตาม “**ความช่วยเหลือที่เราให้แก่ผู้ต่ำต้อยและขัดสน**”

ผู้ใดช่วยเหลือผู้ขัดสนก็จะถูกตัดสินให้อยู่เบื้องขวา ส่วนผู้ที่ไม่ช่วยเหลืออยู่เบื้องซ้าย
อนึ่ง อุปมาเรื่องการพิพากษาคั้งสุดท้ายได้ให้ลักษณะของ “**ความช่วยเหลือ**” ต่อผู้ต่ำต้อยและขัดสนไว้ดังนี้

1. **เรียบง่าย** พระเยซูเจ้าทรงยกตัวอย่างความช่วยเหลือที่ผู้ชอบธรรมได้กระทำไว้ว่า “เมื่อเราทิว ท่านให้เรากิน เรากระหาย ท่านให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ต้อนรับ เราไม่มีเสื้อผ้า ท่านก็ให้เสื้อผ้าแก่เรา เราเจ็บป่วย ท่านก็มาเยี่ยม เราอยู่ในคุก ท่านก็มาหา” (มธ 25:35-36)

จะเห็นว่าการให้อาหารแก่ผู้หิวโหยสักมือหนึ่ง ให้นำน้ำแก่ผู้หิวกระหายสักแก้วหนึ่ง รวมถึงการต้อนรับแขกและเยี่ยมคนเจ็บป่วยหรือติดคุก ล้วนเป็นความช่วยเหลือที่แสนจะเรียบง่าย

พระองค์ไม่ได้เรียกร้องให้เราบริจาคเงินหรือสิ่งของจำนวนมาก แต่ทรงหวังให้เรา “มองเห็นหัวใจ” คนต่ำต้อยและรู้จักมี “น้ำใจ” ต่อคนที่เราพบเห็นในชีวิตประจำวันบ้าง แม้จะเพียงเล็กน้อยก็ตาม

ไม่มีคำสอนใดที่เปิดทางสู่ความยิ่งใหญ่แก่สามัญชนผู้ต่ำต้อยเช่นเราเท่ากับคำสอนของพระเยซูเจ้าอีกแล้ว !

2. **ไม่หวังผล** บรรดาผู้ชอบธรรมทูลถามพระมหากษัตริย์ว่า “พระเจ้าข้า เมื่อไรเล่าข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นพระองค์ทรงหิว แล้วถวายพระกระยาหาร หรือทรงกระหาย แล้วถวายให้ทรงดื่ม....” (มธ 25:37-39)

เห็นได้ชัดเจนว่าพวกเขาให้ความช่วยเหลือโดยไม่หวังผลตอบแทนทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า

พวกเขาไม่คิดด้วยซ้ำไปว่าความช่วยเหลือต่าง ๆ ที่ได้กระทำลงไป เป็นการให้ความช่วยเหลือแก่พระเยซูเจ้าซึ่งจะส่งผลต่อความดีความชอบในโลกหน้า

พวกเขาช่วยเหลือผู้อื่นเพราะพวกเขามีพระเจ้าอยู่ในหัวใจ

“พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยน 4:8)

สัญชาตญาณของพวกเขาจึงเป็น **“สัญชาตญาณรัก”**

ตรงกันข้าม บรรดาผู้ถูกสาปแช่งทูลถามพระมหากษัตริย์ว่า “พระเจ้าข้า เมื่อไรเล่าที่ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นพระองค์ทรงหิว ทรงกระหาย ทรงเป็นแขกแปลกหน้า หรือไม่มีเสื้อผ้าเจ็บป่วย หรืออยู่ในคุก และไม่ได้ช่วยเหลือ” (มธ 25:44)

พวกเขาพูดราวกับว่า “ถ้าพวกเราจริงๆ เป็นพระองค์ก็คงช่วยไปแล้ว แต่ที่เราเห็นพวกเขาต่ำต้อย ช่วยไปก็ไร้ประโยชน์ !”

น่าเสียดายที่ยังมีบางคนคิดเหมือนผู้ถูกสาปแช่ง พวกเขาพร้อมจะให้ความช่วยเหลือหากได้รับผลประโยชน์ตอบแทน เช่น ได้รับการยกย่องหรือคำขอบคุณอย่างเปิดเผย

อันที่จริง ความช่วยเหลือเช่นนี้เป็นเพียงการแสวงหาชื่อเสียงเกียรติยศใส่ตัวและเป็นได้เพียง “ความเห็นแก่ตัวที่แฝงกายมาในรูปของความเอื้ออาทร” เท่านั้น

อนึ่ง พระเยซูเจ้าทรงประทานกำลังใจเพื่อให้เราช่วยเหลือผู้อื่นอย่างเรียบง่ายและไม่หวังผลตอบแทนไว้ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา” (มธ 25:40)

ทุกความช่วยเหลือ พระองค์ทรงรับรองว่าเป็นการกระทำต่อพระองค์เอง !

ความคิดนี้เข้าใจได้ง่ายหากเราเข้าถึง “หัวใจ” ของผู้เป็นพ่อและแม่...

พ่อแม่ทุกคนย่อมดีใจและกตัญญูรู้คุณต่อผู้ที่ช่วยเหลือลูกของตน บางคนถึงกับจดจำบุญคุณของผู้ฝากลูกของตนเข้าโรงเรียนที่มีชื่อเสียงตราบนานวันตายก็มี

“หัวอก” ของพระเจ้านั้นก็เป็นเช่นเดียวกัน พระองค์ทรงเป็น “บิดา” และมนุษย์ทุกคนคือ “บุตร” ของพระองค์

ผู้ใดช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ผู้เป็นบุตรของพระองค์ ก็เปรียบเสมือนช่วยเหลือพระองค์ผู้ทรงเป็นบิดาเอง !

นักบุญมาร์ตินแห่งตูร์สเป็นทหารโรมัน ขณะเดินเข้าเมืองท่ามกลางความหนาวเย็นของฤดูหนาววันหนึ่ง ขอทานคนหนึ่งตรงเข้ามาขอเงินซึ่งท่านไม่มีติดตัวเลย แต่เมื่อเห็นขอทานซีดและสั่นด้วยความหนาวเหน็บ ท่านจึงถอดเสื้อคลุมของทหารที่ขาดหลุดลุ่ยออกมา ฉีกเป็นสองชิ้นแล้วให้ชิ้นหนึ่งแก่ขอทาน

คืนนั้น ท่านฝันเห็นพระเยซูเจ้าประทับอยู่ท่ามกลางทูตสวรรค์ สวมเสื้อคลุมทหารครึ่งตัว ทูตสวรรค์องค์หนึ่งทูลถามพระองค์ว่า “พระเจ้าข้า ทำไมพระองค์ทรงสวมเสื้อเก่าแก่และฉีกขาดแบบนี้ ใครให้พระองค์หรือ ?”

พระเยซูเจ้าตรัสตอบด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลว่า “มาร์ตินผู้รับใช้ของเรา ให้เรา”

โอกาสที่เราภาวนาอุทิศแด่ผู้ล่วงลับ ขอให้เราตัดสินใจเลือกเสียแต่วันนี้ว่าจะ เป็น “แกะ” หรือเป็น “แพะ”

อย่าลืมว่า มีแต่คนโง่เท่านั้นที่จะยอมเป็น แพะรับบาป !